KDYŽ PRACUJE JMÉNO

Původ materiálu
Pavel Prejda, doplnila a upravila Lenka Ridzoňová
Pořadí v lekci
4

1. MOTIVAČNÍ UVEDENÍ DO PŘÍBĚHU:

a) pro Teofila:

Kdyby se Teofilovi (a třeba i nám) zdálo, že všechno nakonec s Ježíšovým odchodem skončilo a s darem Ducha svatého si nějak nevíme rady – pak je tu další svatodušní aplikace: příběh o tom, že se v moci Ducha svatého můžeme pouštět do odvážného zvěstování Ježíše Krista. O tom, jak se toho odvážili Petr a Jan (a co z toho bylo), předkládá Lukáš Teofilovi (i nám) další událost…

b) zvl. pro menší děti:

Můžete jít, kam chcete? Nebo vám někde řeknou: sem nesmíš... jsi ještě malá.. Jseš divná..

Je kolem vás (ve školce,..) někdo postižený? Co nemůže? Jak se mu dá pomoci?

Víte, co to je ochrnutí?

Zkusíme, jaké to je, když člověk nemůže chodit – nebo jen ztěžka (svázat nohy...)

na konci můžeme hrát fotbal vsedě se svázanýma nohama apod.

POMŮCKY:

– obrázek chromého, žebráka, ale také jinak „potřebného“ člověka (nezapomeňte, že v příběhu nejde jen o uzdravení mrzáka, ale více o uzdravení zmrzačeného života – zmrzačeného jakkoli, třeba na první pohled neviditelného)

– obrázek chrámového sloupořadí nebo chrámu (např. v knize Lidé Bible str. 59)

– knížky o těch, kdo zvěstují Krista svou pomocí druhému – např. P. Pitter…

- šátky, provaz, obvaz - na svázání nohou (použití při motivační hře)

2. POZNÁMKY K TEXTU A JEHO KATECHETICKÉMU VYUŽITÍ

– **do chrámu** (3,1) – křesťanské společenství neopouští centrum izraelské zbožnosti. Petr a Jan vystupují cestou, kterou před nimi chodily generace jejich otců víry.

– **chromý** se stal inventářem chrámového okolí. Nikoho už nezaráží, že u brány zvané *Krásná* se nachází člověk s tak nehezkým životním údělem. Každodennost tohoto postiženého je naplněna neměnným rytmem žebráckého života.

– **viděl… prosil** – na první pohled se Petr a Jan neliší od ostatních poutníků. Chromý od nich také hned čeká to, co od ostatních – že něco dostane. Jejich apoštolství není patrné zvnějšku. Rozhodující ovšem není, jestli zaujmou na pohled, ale čím osloví.

– **stříbro ani zlato nemám** – Petr nemůže dát to, oč je chromý zvyklý prosit – a co mu jsou lidé zvyklí dávat. Ovšem: **co mám, to ti dám** – Petr si je jistý, že něco má a lze to rozdávat. Může si dovolit vzbudit skutečné očekávání. Neměl schopnost uzdravovat, ale od Ježíše se naučil vidět lidskou nouzi a odpovědět na ni svou pomocí. S Ježíšem učedníci poznali, že něco mají. Věděli, že na své bolesti a bolesti těch, kterým chtějí pomoci, nejsou sami. To, co věřící člověk „má“, je dar víry, která počítá s Boží pomocí.

– **ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a choď** – vyslovit jméno Ježíše Krista neznamená říci jakousi zaklínací formulku. Apoštolské slovo tu do stereotypu žebrákova života najednou vnáší mesiášský čas *(tehdy kulhavý poskočí jako jelen* – srv. celou 35. kap. Iz, zvl. v. 3.6.10). Blízkost tohoto mesiášského času záchrany („už je to tady“) je nerozlučně spjata se zvěstí o Ježíši. Celé další chování chromého naznačuje, že mesiášský čas ho skutečně zastihl a otevřel jeho životu nečekaný nový rozměr. Tento nový rozměr může ale jeho život změnit, i kdyby chromým zůstal!

Za jménem Mesiáše Ježíše stojí totiž docela konkrétní příběh lidství Ježíše Nazaretského. A to je především příběh osobního nasazení a oběti ve službě Bohu. Petr tedy „dává“ jako ten, kdo se naučil dávat od Ježíše „rozdávajícího sebe sama“.

– **byli u vytržení nad tím, co se stalo** – to hlavní, co se stalo, je **svobodné a smělé kázání o Ježíši Kristu**. Ten, kdo by chtěl vidět „pouze“ zázrak uzdravení, nedohlédl k podstatě, příčině toho všeho. Ani dnes nemáme nic viditelného, o co bychom se mohli opřít – jen prázdné kapsy, ale dar Ducha svatého se tady opět projevuje především odvahou spolehnout se na uzdravující moc Ježíše Krista. Z tohoto hlediska je tělesné uzdravení chromého bezmála druhořadé.

– **zatčení** – velekněz si už ale o Ježíši svůj obraz udělal. Kněží své mínění jasně vyjádřili tím, že Ježíše dali ukřižovat. Už o něm nechtěli slyšet. Proto mají být umlčeni také jeho svědkové (4,17-18). Ti ovšem trvají na tom, že o tomto jménu mlčet nelze (v. 10.12.20)

– **moc jména Ježíše Krista** sepotvrzuje i v apoštolském svědectví (4,7-12). Zpřítomňovat toto jméno nelze zaručeně fungujícími rituály ani zaběhanými tradicemi, ale svědeckou otevřeností. Působivost apoštolského svědectví – tváří v tvář chromému i tváří v tvář veleradě – není dána nějakou jedině správnou dogmatikou ani autoritativním institučním postavením, ale otevřeností, se kterou apoštolé vstupují do riskantních, předem nezajištěných situací a dosvědčují „moc pravdy“. K takovým postojům Vzkříšený osvobozuje, k takovým se přiznává. Takto vybavené svědectví přináší „dobrodiní“ (v. 4,9) a zasahuje i ty, kdo si už „svou pravdou“ byli jisti (4,13).

3. FORMULACE TÉMATU:

„Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a choď!“

Ve jménu Ježíše Krista se děje uzdravení; ti, kteří toto jméno nesou dál, nemohou mlčet.

4. ÚSKALÍ TEXTU:

– nepřeceňujte zázrak – v pozadí vyprávění je ona 35. kapitola proroka Izajáše. Na jejím pozadí se dosvědčuje význam Ježíšova mesiášství. Vlastní scéna uzdravení (jakkoli radostná) je vlastně úvodem k tomu nejdůležitějšímu – kazatelskému dosvědčení Kristova kříže a vzkříšení.

– nedémonizujte představitele Izraele – povrchní čtení Skutků může být jedním ze zdrojů křesťanského antisemitismu. Často se tam opakuje „vy jste ho pověsili na kříž a zabili“ apod. Jedná se ovšem o zvěst volající k pokání, o oslovení těch, kdo se chovají jako „držitelé pravdy“ – ne o obvinění, jež by se stalo záminkou k náboženské nevraživosti. V průběhu dějin naopak roli držitelů pravdy (s odstraňováním svých oponentů) mnohokrát a tragicky sehrála sama církev, lid Ježíše Krista.

Převyprávění příběhu:

.

5. OSNOVY VYPRÁVĚNÍ:

a) osnova pro předškolní děti:

1. Motivační uvedení (omezení, vyloučení...)

2. Narození Jonáše

3. Život s omezením, vyloučenost i z chrámu, pomoc přátel

4. Setkání s Petrem a Janem

5. Uzdravení a radost

(případně pokračování příběhu:

6. Konflikt s kněžími a saduceji)

7. Odvážné rozhodnutí Petra a Jana

b) osnova pro **mladší** školní věk:

I. Motivace – Teofilova otázka

II. Petr a Jan potkávají toho, kdo potřebuje pomoc

III. Ježíšovo jméno staví chromého na nohy

IV. Petr káže o Ježíši zástupu – víra v něho chromého uzdravila

V. Zvěstování Ježíše přináší apoštolům vězení

VI. Rada je bezradná a apoštolé nemohou mlčet

c) poznámka a osnova pro **střední a starší** školní věk:

Teofil se ptá po tom, co my dnes „máme v ruce“. Ježíše nevidíme, Ducha svatého také ne – máme prázdné kapsy. Zvěstování Ježíšova jména je krok do neznáma, nezajištěnosti, ale není to krok do propasti. I když „zuří pohané hněvem“ (Ž 2), Duch svatý se právě k takovým krokům přiznává. O tom se nedá mlčet.

I. Motivace – Teofilova otázka

II. Petr a Jan potkávají toho, kdo potřebuje pomoc

III. Zvěstují chromému moc Ježíšova jména

IV. Ježíšovo jméno staví chromého na nohy

V. Uzdravený oslavuje dílo Ježíšova jména v chrámu

VI. Ježíšovo jméno vzbuzuje nelibost – přináší apoštolům vězení

VII. Apoštolé věrně vyznávají Ježíšovo jméno při výslechu

6. METODICKÉ POKYNY K PRACOVNÍMU LISTU ZDEŇKA ŠORMA

Uzdravení chromého, Sk 3,1-16; 4,1-22

Obrázek si můžete vystřihnout vy a s jeho pomocí příběh při vyprávění přehrát. Můžete přitom zapojit i děti, které vyzvete, aby ostatní postavičky zahrály svýma rukama (prsty – nohy). Nebo můžete po vyprávění vyzvat děti, aby si obrázek vystříhaly a zahrály vám příběh, který jste vyprávěli. Starší jistě zvládnou nakreslit si i Patra a Jana na způsob ochrnutého, popřípadě další postavičky, aby se zapojily všechny děti.

Říkankou jsem se snažil vystihnout, že nejde jen o „zdravotní problém“, ale o pojetí vztahu k Bohu, který může cestu k Bohu uzavírat a potřebné odsoudit jen do pozice žebráků, nebo může přinášet skutečné osvobození. Děti se jí při vyprávění mohou postupně učit.

7. LIRUGICKÝ RÁMEC

Ž 30,3 — Hospodine, Bože můj, k tobě jsem volal o pomoc a uzdravils mě.

písně: viz odkaz na písně

8. VYPRÁVĚNÍ A NÁPADY PRO PŘEDŠKOLNÍ VĚK

Motivační rozhovor:

Můžete jít, kam chcete? Nebo vám někde řeknou: sem nesmíš... jsi ještě malá.. Seš divná..

Je kolem vás (ve školce,..) někdo postižený? Co nemůže? Jak se mu dá pomoci?

Víte, co to je ochrnutí?

Zkusíme, jaké to je, když člověk nemůže chodit – nebo jen ztěžka (svázat nohy...)

na konci můžeme hrát fotbal vsedě se svázanýma nohama apd.

vyprávění stejné, je možnost zůstat jen u první části příběhu (uzdravení ochrnutého)

Vyprávění

Měli radost u Kleofášů. Konečně se jim taky narodilo miminko. Jonáš. Krásný chlapeček, když mu bylo pár týdnů, smál se na každého, kdo se nad něj naklonil. Mával ručkama jako na pozdrav. Zabalený v zavinovačce.

Až trochu později se jeho mamince něco nezdálo. Nožičkama moc nekope.

A neleze po podlaze jako děti sousedů. Pan doktor ví, co mu je. Nohy jsou nemocné, zkusíme ho léčit. Ale nepomohlo to. Jonáše vozili ve vozíku, doma nosili v náručí. Děti z okolí ho měly rády, chodily za ním, hrály společně hry.

Jonášovi rodiče chodívali do chrámu. Někdy ho brali s sebou. Ale vždycky musel zůstat s maminkou a jinými ženami a děvčaty, tatínek mohl s ostatními muži a chlapci jít do dalšího nádvoří chrámu, to bylo pro muže. Tam ale mohli jen zdraví lidé. Jonášovi to bylo líto, moc to nechápal a nikdo mu to nevysvětlil.

Jonáš vyrostl, jeho přátelé z okolí už se starali o své rodiny, manželky, děti. O Jonáše se starali rodiče. Dokud byli naživu. Pak zůstal sám. Občas dostal nějaké jídlo od sousedů, ale moc toho nebylo.

I jeho přátelé chodívali do chrámu. Přišli za Jonášem, že by ho vzali s sebou.

- Pojď (promiň, tak to přece nemůžeme říkat, když nechodíš..), Jonáši, vezmeme tě s sebou. Do chrámu se lidé chodí modlit, děkovat Bohu, dávat oběti a dary...,a většinou myslí i na různé žebráky. Je to přece příkaz od Hospodina dbát na chudé a nemocné. Můžeš sedět u brány, něco ti dají.

A tak se z Jonáše stal žebrák. Seděl u brány, které se říkalo Krásná, a prosil lidi, aby mu něco dali. Vyžít se z těch peněz docela dalo. Občas si s někým i popovídal.

Někdy přicházela do chrámu i taková větší skupina lidí shromážděná kolem nějakého učitele. Moc na ně nebylo vidět, sedící Jonáš nepřehlédl přes hlavy lidí. Vyptával se, kdo to je. Prý nějaký Ježíš. Občas i někoho uzdraví. Ale jak se k němu dostat, když je člověk chromý a jeho hlas v mumraji chrámového nádvoří není slyšet dál než na pár stop...

A tak se s Ježíšem nepotkal. A ten dav kolem Ježíše už tam v jednu dobu přestal chodit. Prý Ježíše ukřižovali. Tak to byla asi marná naděje... přemýšlel nad tím smutně Jonáš a snažil se na to zapomenout. Dál ho přátelé přinášeli na třetí hodinu odpoledne do brány a večer domů. Dál natahoval ruku, prosil o almužnu, se sklopenýma očima děkoval... A těšil se - na co? Že zase večer bude doma a ne tady všem na očích, že mu přátelé za jeho peníze koupí něco k jídlu a on si to v samotě sní...

S mnoha lidmi, kteří přicházeli do chrámu, už se Jonáš znal. Na některé ani nevolal, protože věděl, že ti mu nic nedají. Někteří naopak přišli sami, přinesli peníze, nějaké oblečení nebo něco k jídlu, řekli mu, co nového ve městě. Pak se rozloučili: šalom... Spánembohem... Znal i ty okolní žebráky.

Jednou přicházeli dva muži, které Jonáš ještě neviděl. Nebo se plete? Zahlédl je někdy? Měl pocit, jestli je neviděl tenkrát v tom davu kolem toho Ježíše. Zkusil je taky oslovit. Natáhl k nim ruku. Prosím...

Ti dva se zastavili - aspoň to, pomyslel si Jonáš, vypadá to nadějně. Tak jestlipak mi něco dají...

Jonáš si odvykl dívat lidem do očí. Mají je tak nahoře a někdy je v těch očích tolik pohrdání. Zvykl si hledět do země a jen natahovat ruku. Asi i těm lidem to bylo příjemnější.

Tihle dva muži mu ale řekli, aby se na ně podíval. Nejistě zvedal hlavu.

A jeden z těch mužů promluvil „Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a choď!“

Jonáš zmateně ucítil, že jeho nohy opravdu mají sílu ho unést, chytl se podané ruky a vstal. S údivem hleděl na ty dva muže. Poprvé v životě stál tváří v tvář člověku. Na vlastních nohou.

Ti muži vypadali tak obyčejně... Díval se jim do očí. Řekli, že jdou do chrámu. Chválit Pána Boha. Boha, který je otcem toho Ježíše, který ho uzdravil. Ne, to jsme opravdu nebyli my, kdo tvoje nohy zpevnil. Jonáš se podíval na své zdravé nohy a došlo mu, že i on může jít do chrámu. Tekly mu slzy štěstí, děkoval těm dvěma, kdyby měl silnější hlas, volal by na celý chrám, že se stal zázrak...

Petr a Jan - ti dva muži - sami chvíli nemohli uvěřit, že se to stalo... Radovali se s Jonášem, společně šli do chrámu, všude se rozléhalo radostné volání, smích, lidé začínali zpívat...

Modlitba: Děkujeme, Pane Ježíši, že Tvoje láska k lidem je pořád mocná. I když Tě už nevidíme.

(*případně pokračování – pro malé děti doporučuji jen příběh o uzdravení, aby to nebylo příliš dlouhé)*

Jonáš Kleofáš už může do chrámu. Už je jako jiní lidé. I když - možná je trochu jiný - stalo se s ním něco, co ho zásadně změnilo - a možná ne jen jeho chromé nohy, třeba to změnilo i jeho srdce. Že by to jeho srdce přestalo být chromé?... To se uvidí možná časem.

Lidé se radují, děkují Pánu Bohu.

Přicházejí kněží, velitel chrámové stráže, saduceové. Co se to děje? Proč takový shluk lidí, proč takový rámus?

Vidí v tom davu člověka, který sedával v bráně chromý. Jak to, že chodí? A skáče a raduje se a lidi kolem něj taky. Prý je to dílo těch dvou mužů. Petra a Jana. Neznali je, byli to nějací obyčejní muži. Jak by oni mohli uzdravovat?

A nejen uzdravovat. Je kolem nich spousta lidí, oni je učí, káží jak kdyby to bylo nějací faráři. O tohle my řádní kněží vůbec nestojíme. Do vězení s nimi.

Ale nemůžou je nechat ve vězení. Lidé o nich vědí, bylo jich kolem spousta, bouřili by se, ptali by se, kde ti dva jsou.

A tak je druhý den přivedou před radu. Co to děláte? Co to lidem vykládáte?

To Ježíš. Ten, co byl ukřižovaný, pak vstal z mrtvých. A teď je živý. Pořád koná divy. Působí stále, působí svým Duchem. Na něm je potřeba stavět, o něj se opřít, jemu věřit. To on uzdravil toho nemocného člověka, to v něho uvěřily ty spousty lidí, které jste včera viděli v chrámu.

Ale... Co na to říct? To přece není pravda, že vstal z mrtvých... Už o tom Ježíši nechceme slyšet. Jenže - vždyť ten člověk opravdu byl uzdraven... Tak co s tím? Tak nějak se radili kněží mezi sebou za zavřenými dveřmi a přemýšleli, co udělají s Petrem a Janem. Zakážeme jim o tom Ježíši mluvit.

Zavolali si ty dva dovnitř. Už o Ježíšovi ani slovo.

Ale - my opravdu nebudeme mlčet, řekl Petr. Budeme poslouchat Boha, ne vás.

Petr se tentokrát nebál. Anebo se bál, ale nezabránilo mu to říct, co si myslí. I teď působí v něm síla od Ježíše, od Boha. Ta síla, která včera dala vstát tomu chromému, teď dala Petrovi a

Janovi odvahu říct nahlas pravdu do očí kněžím.

Duch svatý, který se před několika dny projevil jako vítr a jako plamínky nad hlavami, působí dál. Někdy docela nenápadně, někdy mohutně. Petr a Jan se nejspíš ve vězení v noci modlili, aby jim dal Pán Bůh sílu a moudrost, až ráno budou s kněžími mluvit. Pane Bože, co máme říct? Co máme udělat? Když se k Tobě a víře v Tebe přiznáme, čeká nás taky kříž? Jestli ano, tak prosíme o odvahu a sílu. Jestli řekneme něco špatně, prosíme, odpusť nám to a naprav škody. A Petr prosí: Pane, už třikrát jsem Tě zradil a je mi to doteď hodně líto. Prosím, pomoz mi už nezradit.

Modlitba: Pane Bože, děkujeme, že víš o našich nemocech a bolestech. Děkujeme Ti z lidi, kteří se o nás starají. Prosíme, uzdravuj nás, posiluj naše slabé nohy i klesající mysli. Prosíme, otevírej nám oči pro radost. Amen.

9. VYPRÁVĚNÍ PRO STŘEDÍ ŠKOLNÍ VĚK

I. ÚVOD

Mohlo by se nám zdát, že Ježíšovým odchodem všechno skončilo. Byl sice vzkříšen, ale odešel k Otci! Nezůstal tady. A že dal svým učedníkům Ducha svatého? Co to znamená? Jak si ho máme představit? Co dělá a jak působí? Příběh o chromém žebrákovi nám ukazuje, že prostřednictvím svého Ducha je Kristus při díle stále. I dnes. Pomáhá, uzdravuje, zachraňuje.

II. PETR A JAN POTKÁVAJÍ CHROMÉHO ŽEBRÁKA

Každého dne se Židé shromažďovali v jeruzalémském chrámu k modlitbám. Přicházeli tam také první Ježíšovi učedníci. Jednoho odpoledne, kolem třetí hodiny, šli do chrámu na bohoslužby Petr a Jan. Před vchodem, u chrámové brány, která se jmenovala „Krásná“, spatřili podivnou skupinu lidí. Uprostřed seděl ochrnutý člověk. Jeho přátelé ho tam přinášeli, aby žebral. Každého dne tam sedával a prosil kolemjdoucí o almužnu. Jako by tam patřil už odedávna. Jen považte: Krásná brána chrámu a u ní člověk s tak hrozným osudem. Pro svou nemoc nemohl pracovat. Nemohl si vydělávat jako druzí lidé. Proto žebral. To bylo jediné, čím si mohl zajistit obživu. A jistě mu mnozí z poutníků na své cestě do chrámu hodili pár mincí. Možná by se dovnitř také rád podíval, ale nemohl. Musel zůstat venku, přede dveřmi. Takové bylo totiž v Izraeli nařízení. Chromí a zmrzačení do chrámu nesměli. Jeho údělem bylo zůstávat vždy stranou ostatních, sám ve své bídě a nemoci může jen prosit o smilování.

III. JEŽÍŠOVO JMÉNO STAVÍ CHROMÉHO NA NOHY

Když viděl přicházet Petra a Jana, prosil také je o almužnu. Třeba se nad ním smilují a dají mu pár drobných. Třeba se u něj zastaví a nepůjdou rychle dál. A skutečně: Apoštolové ho neminuli. Zůstali u něj stát a pozorně se na něj podívali. Pán Ježíš se přece takovým lidem také nevyhýbal. Měl je rád, vyhledával je, pomáhal jim. Jistě může pomoci i tomuto muži. Řekli mu: „Pohleď na nás!“ A on se na ně podíval s nadějí v očích – jistě mu něco dají. Kolik peněz to asi bude? A tu překvapeně slyší apoštola Petra: „Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a choď!“ Vzal ho za pravou ruku a pomohl mu vstát. A on se poprvé v životě postavil na své doposud chromé nohy. Udělal první krok, napřímil se a potom další krok a další. Vzkříšený Kristus ho mocí svého Ducha uzdravil. Hned se připojil k učedníkům a šel s nimi do chrámu. A tam se radoval a chválil Boha za své uzdravení.

Možná se tomu muži podobáme. I naše životy jsou v mnohém nemocné, kulhavé a ochromené. Neumíme ve svém životě pořádně stát ani chodit. Dnes ale máme slyšet, že vzkříšený Kristus dokáže člověka postavit na nohy. Duch svatý má takovou moc. Jak je to krásné: Nemusíme být jako žebráci přede dveřmi Otcova domu. On nás uzdravuje a my smíme jít dál. A jak je krásné, když umíme děkovat. Když víme, komu a za co děkovat.

IV. PETR KÁŽE ZÁSTUPU O JEŽÍŠI

Lidé se začali sbíhat. Všichni ho chtějí vidět. Vždyť to je ten, který doposud jen seděl chromý u brány a žebral. A teď tady skáče radostí. Užasle se na něho dívají. Potom se celý zástup přesouvá do Šalomounova sloupoví, kde stojí Petr a Jan. To oni ho uzdravili. To oni způsobili ten velký div. Asi jsou to nějací divotvůrci. Zázračníléčitelé. Kouzelníci obdaření tajemnou mocí. Tu k nim Petr promluvil: „Muži izraelští, proč nad tím žasnete a proč hledíte na nás, jako bychom ho uzdravili my svou mocí nebo zbožností? Stalo se tak ve jménu Ježíše Nazaretského. Ve jménu toho Ježíše, kterého lidé odmítli, zavrhli, vydali na smrt a ukřižovali. Ale Bůh ho vzkřísil a oslavil. A my jsme toho svědky, že Kristus je živý. To on svou mocí uzdravil i tohoto nemocného muže. I vás Pán Bůh přijme na milost, když budete činit pokání a uvěříte, že Ježíš je Boží Syn a Spasitel. On je ten slíbený Mesiáš, který lidem přináší záchranu.“

V. ZVĚSTOVÁNÍ JEŽÍŠE PŘINÁŠÍ APOŠTOLŮM VĚZENÍ

Petr s Janem ještě mluvili k lidu, když tu na ně přišli kněží s velitelem chrámové stráže. Všimli si rozruchu a byli zvědavi, co se to tam děje. Když slyšeli Petrovo kázání o Bohu, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, velmi se rozzlobili. Zase znovu tu někdo připomíná toho Ježíše! A navíc, ten

že by toho postiženého uzdravil? Vždyť je to hloupost! A ti dva jsou podvodníci! Poručili stráži, aby oba zatkli a vsadili do vězení. Přesto ale Petrovo kázání přineslo své plody. Boží Slovo na některé z posluchačů zapůsobilo tak mocně, že uvěřili v Krista. Poznali v něm zaslíbeného Mesiáše, který přišel také pro ně.

VI. VÝSLECH PŘED RADOU A PROPUŠTĚNÍ

Druhého dne se sešla židovská rada a Petr s Janem byli předvoláni k výslechu. Ptali se jich: „Co jste to dělali? Jakou mocí? V jakém jménu?“ Tu byl Petr naplněn Duchem svatým a neohroženě a beze strachu začal hovořit: „Vyšetřujete nás pro dobrodiní, které jsme prokázali tomu nemocnému člověku, a ptáte se, kdo ho uzdravil. Slyšte proto: Stalo se tak ve jménu Ježíše Krista Nazaretského. Vy jste ho ukřižovali, ale Bůh ho vzkřísil. Mocí jeho jména byl ten člověk uzdraven. V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, v němž bychom mohli být spaseni.“

Takto apoštol Petr hovořil a židé v radě se velmi divili. Žasli nad Petrovou odvahou i moudrostí. Říkali si: „Což to není jen neučený rybář?“ Nevěděli, co by na jeho moudrá slova odpověděli. Chromý žebrák byl skutečně uzdraven, to nemohli popřít. Všichni lidé před chrámem toho byli svědky. Co tedy mají dělat? Když je nemohou potrestat, rozhodli se, že jim alespoň pohrozí. A co nejpřísněji jim zakázali mluvit o Ježíši: „Nesmíte rozhlašovat jméno Ježíšovo a nesmíte o něm učit.“ Jen považte: Oni nesmí hovořit o jménu, ve kterém je uzdravení a spása pro člověka! Na to jim Petr s Janem odpověděli: „Posuďte sami, zda je před Bohem správné, abychom poslouchali vás, a ne jeho. O tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet.“ Soudcové nenašli nic, zač by je mohli potrestat, proto Patra s Janem propustili na svobodu.

VII. ZÁVĚR

Byl to vzkříšený Kristus, který mocí svého Ducha uzdravil nemocného muže a probudil víru v něm i druhých lidech. A byl to opět vzkříšený Kristus, který mocí svého Ducha dal Petrovi s Janem odvahu a moudrost a do úst jim vložil slova kázání i slova obhajoby a nakonec jim daroval svobodu. Ježíšovo dílo neskončilo na kříži. Vzkříšený Kristus je při díle stále. Mocí Ducha svatého pokračuje i dnes.

Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti, že mocí svého svatého Ducha nepřestáváš působit mezi lidmi. Jako kdysi dávno, tak i dnes uzdravuješ nemocné, potěšuješ smutné, pozvedáš chromé. Děkujeme, že také my smíme o tvé moci vědět a že ji smíme ve svých životech zakoušet. Prosíme, posiluj naši víru v moc Tvého jména. Amen.

10. NÁMĚTY K ROZHOVORU

● Viděli jste někdy žebráka? Kde sedává? Chodívá tam hodně lidí, nebo málo – nebo se mu raději vyhnou?

● Jakým symbolem jsou označeny prostory a prostředky pro postižené lidi?

● Jsou jenom žebráci a mrzáci ti, kdo potřebují „postavit na nohy“?

● Musí dnes chromí zůstávat před kostelem nebo modlitebnou – nebo mohou dovnitř na bohoslužby? Co jim ve vstupu na bohoslužby brání dnes?

● Pomůže dnes potřebným, když budeme jen dokola opakovat „ve jménu Ježíše Krista“?

* Rozhovor o diakonii, křesťanské službě a pomoci, o tom, že to patří ke křesťanství

Hry:

- něco se svázanýma nohama - chromost - přesednout si na jinou židli, dojít na záchod...

- přenesení chromého...

- fotbal vsedě

11. A JEŠTĚ SE OHLÉDNĚTE... (PODNĚT KE KATECHETICKÉ SEBEREFLEXI)

- Je v příběhu něco, čemu nerozumím?

- Mluví se mi snadno o tom, jak Ježíš uzdravil někoho, kdo nemohl chodit?

- Měla bych odvahu odpovědět jako Petr a Jan?

- Je náš sbor otevřený? (nejen postiženým, ale „jiným“)

Odkaz na pracovní list
04 Uzdravení chromého
02 Uzdravení chromého
Odkaz na píseň
V to jitro velikonoční se přihodil ten div
Zůstaň s námi, Pane (EZ622)

Moc předivná (EZ697)

Když hynou stáda (SV155)

Fíkový strom (SV160)

Kristus je má síla (BTS93)

Žalm 2 (SV271)

Má duše Boha velebí (BTS29)

Neskládejte v mocných naději (EZ632)

Cílová skupina

Školní

Katechetické cykly

Pozvání na cestu - Skutky

Biblický odkaz (kat)

Skutky 3,1–16

Skutky 4,1–22